

до юнака, конь до коня, да ти е драго да ги глѣдашъ. Юнашкото сърдце на старийтъ Стефанъ заигра отъ радостъ, както въ младостъ. Мѣсечината, като се любуваше на сотнята, повисна трептяща надъ нея и не искаше да се издигне по-горѣ надъ Балканитѣ. Когато сотникътъ исксмандова на славянски и заповѣда да се равнятъ и да слизатъ отъ конѣтъ, старийтъ даалаубей заплака съ сладки сълзи. Той залови за юздитѣ стотникова конь и все си говоряше: — добръ сте дошли, желаемъ ви всѣкакво благополучие.

Стотникътъ — казакъ по родъ и по видъ, кръвъ отъ кръвъ и костъ отъ костъ казашка. Родътъ му изъ Украйна, отъ кѣмъ синийтъ Днѣпръ, изъ свѣтитѣ Божии степи. Въ Турция той станалъ казакъ и казакувалъ тукъ казашкийтъ сянъ. Сухъ, жилавъ като чиликъ, по сила и по воля той бѣше такъвъ стотникъ, отъ когото не би се засрамили нито Петръ Канасевичъ Сагайдачный, нито Иванъ Брюховецкій, ако би Украина нѣкогажъ се разигряеше посвоему и казацитѣ се заловяха на чепница или на казачокъ, или пакъ се впусняха въ бойовна игра върху нечестивецътъ Нѣмецъ. Тѣй би трѣбвало да бѣде, но за жалость не е така на дѣло. Но ще му дойде още врѣмето, Богъ е великъ и силенъ.

Каква сбирщина нѣма въ тѣзи сотня! Казаки отъ Днѣпръ, отъ Донъ, юнаци изъ Добруджа, изъ сѣвернитѣ земи на Бѣлийтъ Царь, Българи отъ цѣла България, черни Бошнаци, тука има и Помакъ и потурченъ Полякъ, и самолюбивъ Сърбинъ, и Кроатинъ, и Далматинецъ, Черногоорецъ, и Татаринъ, и Кюрдъ, и Арабинъ, и Абиссинецъ, и Бердический чифутинъ, и Французинъ — парижанинъ, и Гръкъ, и Англичанинъ, и Игалиянецъ — съ една рѣчь тридесетъ и три въръ; има даже Циганинъ трѣбачъ, нѣма само нито единъ Ерменецъ. Тѣ всичкитѣ се обичають единъ други като братя; мюсюлманитѣ, християнитѣ, расколницитѣ и евреитѣ — всичкитѣ въсхваляватъ Единого Бога на Славянскій языкъ. Волята на стотника — е воля за всичкитѣ; по негова заповѣдъ всички сж готови да